

половината хора и всички почти офицери, да отстъпват къмъ расположенитѣ въ съдловината окопе. Неприятеля заема позиция по краищата на полу-Лисата височина, нѣ, пораженъ отъ пушечния огънь изъ ложементитѣ и артиллерийския отъ кръглата и среднята батареи, не се опита излиза отъ тамъ и да се спуска на долу. Въ такова положение си остана работата тукъ до вечерята, когато гърмо-гласнитѣ викове „урра!“ по всичката линия извѣстиха идването на подкрѣпленieto. Неприятеля, отблъснатъ отъ гърмо-на кръглата батарея, продължаваше да упорствува въ намѣрението си да овладѣе шосеето, между кръглата батарея задния окопъ. Гѣстата му цѣпь, макаръ полека, нѣ продължава упорно да се повдига напредъ, като се ползува отъ всѣка мѣстно закрите. Числото на защитницитѣ, поражавани отъ предъ и отъ задъ (отъ високия гористъ рѣтъ, които върху успорѣдно на шосеето) бързо се умаливаше. Това накара генерала Столѣтова да проводи на св. Никола за помощъ. Въ 4 часа вечерята, дойде отъ тамъ съ двѣ роти командири въ 1-та дружина, полковникъ Кесиковъ, който загуби до дѣто дойде половината отъ войницитѣ си. Останалата шепа хората помогна да се продължи отбраната до идването на стрѣлватата бригада. Почти около 6 часа вечерята, нѣколко турски таборе се пудкрадваха къмъ окопа по долу отъ задния шанецъ. Турцитѣ викаха на руски, да не гърмѣтъ срѣшу тяхъ, а ужъ идватъ „свои“. Дѣйствиелно, отъ една страна радостъ, като се узна за приближаването на стрѣлковата бригада, отъ друга — богъ знае отъ дѣ се бѣше взело прѣдположение, а една частъ отъ нашето подкрѣпление тржгнало да заобикола неприятеля, всичко това произведе малко колебание. По приближающитѣ се таборе, като се смѣтаха за наши, не се гърмѣ. Нѣ както и да е схмненieto не се продължава дълго: гърмо-гласното „урра!“ при появлението на стрѣлцитѣ, накара близкия неприятель, испращанъ съ пушечни залпове, бързо да се отдалечава. Въ 6 часа вечерята генералъ-майоръ Столѣтовъ предаде командването позицията на командира на 8-и корпусъ, генерала Радецки.